

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 22 stycznia 1958 r.

w sprawie sposobu wystawiania recept przez lekarzy.

Na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. Nr 50, poz. 458) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Recepta wystawiona przez lekarza powinna zawierać:

- 1) nazwisko, imię i adres lekarza oraz wyrazy „lekarz” bądź „dr medycyny”, wykonane drukiem lub odbite stemplem,
- 2) nazwisko i imię chorego,
- 3) adres chorego, jeżeli przepisany lek zawiera środek odurzający, z wyjątkiem kodeiny, dioniny, parakodiny, acetylodwuhydrokodeiny oraz ich soli i mieszanin, albo jeżeli chory ma prawo bezpłatnie otrzymać lek z apteki otwartej,
- 4) wiek chorego, jeżeli lek jest przepisany dla dziecka poniżej 10 lat i zawiera w swym składzie środek bardzo

silnie działający, środek silnie działający lub środek odurzający,

- 5) nazwę i ilość leku gotowego bądź surowców farmaceutycznych, które mają być użyte do sporządzania leku recepturowego, a — w miarę potrzeby — postać, w jakiej lek ma być wydany,
- 6) sposób użycia,
- 7) datę wystawienia recepty,
- 8) podpis lekarza.

2. Dopuszcza się następujące odstępstwa od zasad określonych w ust. 1:

- 1) jeżeli recepta jest wystawiona na blankiecie zakładu społecznego służby zdrowia, można nie zamieszczać adresu lekarza,
- 2) jeżeli przepisany w receptce lek nie zawiera w swym składzie środka bardzo silnie działającego, środka silnie działającego lub środka odurzającego, sposób użycia można zastąpić wyrazem „wiadomo”, a jeżeli chodzi o lek pojedynczy odpowiadający tym warunkom — sposobu użycia można nie zamieszczać,
- 3) jeżeli przepisany w receptce lek jest przeznaczony do stosowania przez lekarza przy wykonywaniu zawodu, w receptce — zamiast danych określonych w ust. 1 pkt 2 i 6 należy zamieścić wyrazy „do stosowania we własnej praktyce”.

§ 2. 1. Recepta na mleko w proszku powinna zawierać:

- 1) dane określone w § 1 ust. 1 pkt 1, 5, 7 i 8,
- 2) imię i nazwisko, datę urodzenia lub wiek oraz adres dziecka,
- 3) rozpoznanie, jeżeli mleko jest przeznaczone dla dziecka chorego.

2. Przepis § 1 ust. 2 pkt 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. 1. Lekarz może — z zastrzeżeniami zawartymi w ust. 2, 3 i 4 — zamieścić w receptce polecenie dla apteki:

- 1) powtórnego wydania leku na podstawie sygnatury przez zamieszczenie wyrazu „powtórzyć”, określając równocześnie, ile razy lek ma być powtórnie wydany,
- 2) wydanie leku poza zwykłą kolejnością przez zamieszczenie wyrazów „wydać natychmiast”.

2. Jeżeli lek zawiera w swym składzie środek bardzo silnie działający, środek silnie działający lub środek odurzający grupy II (kodeina, dionina, parakodina, acetyldwuhydrokodeina, ich sole i mieszaniny) polecenie „powtórzyć” wolno zamieścić jedynie przy równoczesnym podaniu, w jakim okresie czasu powtórzenie ma nastąpić.

3. Nie wolno zamieszczać polecenia „powtórzyć”, jeżeli lek zawiera w swym składzie:

- 1) środek odurzający — z wyjątkiem kodeiny, dioniny, parakodiny, acetyldwuhydrokodeiny, ich soli i mieszanin,
- 2) środek bardzo silnie działający bądź środek silnie działający, a przepisana dawka (dzienna bądź jednorazowa)

przekracza maksymalną dawkę (dzienną lub jednorazową).

4. Polecenie „wydać natychmiast” wolno zamieszczać jedynie wówczas, gdy ze względu na stan zdrowia chorego konieczne jest natychmiastowe zastosowanie leku.

§ 4. 1. W receptce wolno przepisać lek zawierający w swym składzie środek odurzający jedynie w postaci i w dawkach przeznaczonych do użycia leczniczego oraz pod warunkiem, że ogólna ilość środka odurzającego nie przekracza 10-krotnej najwyższej dawki jednorazowej.

2. Nie wolno wystawiać recept na środki odurzające grupy Ic (opium do palenia, haszysz, heroina, cetobemidon, ich sole i mieszaniny).

§ 5. 1. Recepta powinna być napisana czytelnie atramentem, ołówkiem kłopiowym, stemplem bądź piśmami maszynowym. Poprawki powinny być omówione i podpisane przez lekarza.

2. Nazwy środków farmaceutycznych powinny być podane w receptce w brzmieniu ustalonym w urzędowym spisie leków bądź innym obowiązującym wykazie — z tym jednak, że jeżeli chodzi o leki złożone z kilku surowców farmaceutycznych wymienionych w tych wykazach wolno podawać nazwy ogólnie przyjęte.

3. Nie wolno skracać nazw środków farmaceutycznych w sposób umożliwiający ich wieloznaczne odczytanie.

4. Polecenia dla apteki (§§ 3 i 6) mogą być podane w języku łacińskim.

§ 6. Ilość surowców farmaceutycznych, przeznaczonych do sporządzania leku recepturowego, należy w receptce podawać wagowo, w systemie metrycznym, z tym jednak, że ilość surowca farmaceutycznego:

- 1) płynnego — wolno podawać w kroplach,
- 2) będącego środkiem obojętnym, a przeznaczonego dla nadania lekowi odpowiedniej postaci — wolno oznaczyć wyrazami „ilość odpowiednia”.

§ 7. Na receptce dotyczącej leku zawierającego w swym składzie środek bardzo silnie działający, silnie działający lub środek odurzający lekarz jest obowiązany:

- 1) jeżeli przepisana dawka jednorazowa przekracza jednorazową dawkę maksymalną — obok przepisanej dawki postawić wykrzyknik, powtórzyć tę ilość słownie oraz zamieścić swój podpis,
- 2) jeżeli przepisana dawka dzienna przekracza maksymalną dawkę dzienną — obok sposobu użycia postawić wykrzyknik oraz zamieścić swój podpis.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 4 października 1951 r. w sprawie sposobu wystawiania recept przez lekarzy (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-90, poz. 1243 oraz z 1953 r. Nr A-99, poz. 1367).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *R. Barański*